

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie II K 225/16 S. C. został skazany za przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § kk Sąd orzekł wobec S. C. środek karny w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi T. i H. C. przy ul. (...) w E. na okres 1 roku od uprawomocnienia się wyroku. Wyrok zapadł wskutek wniosku S. C. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. T. C. i H. C. nie sprzeciwili się wnioskowi. Orzeczenie uprawomocniło się 24 maja 2016 r.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. C. – k.115, zeznania świadka H. C. – k.116 , odpis wyroku – k.18)

Pomimo wyroku, jaki zapadł w sprawie II K 225/16, S. C. nadal zamieszkiwał z rodzicami w mieszkaniu przy ul. (...) w E.. T. i H. C. zgodzili się, by syn mieszkał u nich do momentu osadzenia w właściwej jednostce penitencjarnej. S. C. został osadzony celem odbycia kary w dniu 11 lipca 2016 r.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. C. – k.115, zeznania świadków: T. C. – k.30-31, 115-116, H. C. – k.23-24, 116, sprawozdanie wstępne z nadzoru nad wykonywaniem środka karnego – k.15, pismo Sądu Rejonowego w Elblągu VII Wydziału Wykonywania Orzeczeń Sądowych wraz z załącznikami – k.1-4)

Oskarżony S. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną.

(dowód: dane o karalności – k.42-45, odpisy wyroków – k.46, 94-95, dane o podejrzanym – k.66)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu dowody zgromadzone w toku postępowania w sposób nie budzący wątpliwości wykazały zasadność zarzutu postawionego S. C. w akcie oskarżenia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest niekwestionowany. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i przesłuchanych w sprawie świadków są zgodne: oskarżony zamieszkiwał w domu rodziców od uprawomocnienia się wyroku (24 maja 2016 r.) do momentu osadzenia w zakładzie karnym (11 lipca 2016 r.) za zgodą i akceptacją T. i H. C., natomiast wbrew rozstrzygnięciu pkt II wyroku, jaki zapadł w sprawie II K 225/16. Jak wskazał w swych wyjaśnieniach S. C. orzeczenie w sprawie II K 225/16 zapadło na skutek jego wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie kary zgodnej z jego wnioskiem, któremu nie sprzeciwili się pokrzywdzeni i oskarżyciel. Istotnym jest, iż z wyjaśnień oskarżonego bezsprzecznie wynika, iż miał on pełną świadomość, że z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia powinien wyprowadzić się z domu rodziców, by w ten sposób wykonać wyrok Sądu. S. C. zdawał sobie sprawę, że zamieszkując pomimo to u rodziców, narusza nakaz Sądu zobowiązujący do opuszczenia lokalu. Jak sam przyznał, był o tym pouczany i rozumiał udzielone pouczenie. Wyjaśnienia oskarżonego, jak świadków T. i H. C. są w tej mierze zgodne i nie budzą wątpliwości.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody w postaci: danych o karalności, odpisów wyroków, danych o podejrzanym, pism Sądu Rejonowego w Elblągu VII Wydziału Wykonywania Orzeczeń z załącznikami, sprawozdania z nadzoru nad wykonywaniem środka karnego, wydruku z rejestru PESEL. Stanowią one materiał dowodowy uzupełniający, zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa, przez uprawnione osoby, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu w jego toku.

Znamiona przestępstwa z art. 244 kk wyczerpuje ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd m.in. nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi. Rodzajowym przedmiotem ochrony art.

244 kk jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, zaś bezpośrednim – prawidłowe wykonanie konkretnego orzeczenia sądu zawierającego skonkretyzowany zakaz, obowiązek lub nakaz określonego zachowania.

Nie ulega wątpliwości, iż zamieszkując w okresie od 24 maja 2016 r. do 11 lipca 2016 r. u swoich rodziców, oskarżony S. C. zachował się wbrew rozstrzygnięciu Sądu, które zobowiązywało go do opuszczenia lokalu rodziców niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku na okres jednego roku. Podkreślić jeszcze raz należy, iż wyrok zapadł w trybie art. 387 kpk, a więc to sam oskarżony wnioskował o taki, a nie inny wymiar kary w sprawie II K 225/16. Ponadto, jak wynika z wyjaśnień oskarżonego S. C., miał on pełną świadomość obowiązku, jaki na nim ciążył w związku z wyrokiem w sprawie II K 225/16, jak również tego, że mieszkając u rodziców narusza orzeczony przez Sąd nakaz opuszczenia lokalu. S. C. uchylenia bezprawności swego zachowania upatruje w poczynionych z rodzicami uzgodnieniach, zgodnie z którymi pokrzywdzeni zezwolili mu na zamieszkiwanie w swym mieszkaniu do momentu osadzenia w zakładzie karnym. W ocenie Sądu okoliczność ta sama w sobie, przy pełnej świadomości oskarżonego tak co do charakteru środka, jak i okresu jego obowiązywania, nie uchyła bezprawności zachowania S. C., natomiast może być przez Sąd uwzględniona jako wpływająca na wymiar kary. Jak już wyżej podkreślono przedmiotem ochrony art. 244 jest respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu lub nakazu. Prawomocny wyrok Sądu podlega wykonaniu, a oskarżony jest zobligowany do wykonania każdego z rozstrzygnięć zawartych w prawomocnym orzeczeniu, co nie jest uzależnione od ewentualnej woli osób trzecich.

Oskarżonemu można przypisać winę w popełnieniu zarzucanego mu czynu. S. C. jest osobą dorosłą, dojrzałą, zdrową psychicznie. Nie zachodzą przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swojego postępowania. W rezultacie przyjęć należy, że pomimo możliwości postąpienia w sposób odpowiadający normom prawnym, oskarżony postąpił zupełnie odmiennie. Oskarżony jest dorosły, uprzednio już wielokrotnie karany i muszą mu być znane obowiązujące zasady prawne i etyczne.

Sąd nie miał również wątpliwości przy ustalaniu zamiaru, z jakim działał oskarżony. Zamiar ten został bowiem uzewnętrzniony przez przemyślane, konsekwentne działanie.

Sąd wymierzając oskarżonemu S. C. karę za przypisane mu przestępstwo uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę dyrektywa z art. 53 § 1 kk, zgodnie z którą sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze, wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto sąd miał na względzie, że § 2 tegoż artykułu wskazuje, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie się i naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Nie ulega wątpliwości, iż zachowaniem swym oskarżony naruszył dobro prawne, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości i respektowanie orzeczeń Sądów. Oskarżony działał z rozmysłem, mając świadomość ciężącego na nim obowiązku opuszczenia lokalu rodziców. Postępując wbrew rozstrzygnięciu Sądu po raz kolejny wykazał się lekceważeniem porządku prawnego, obowiązujących go zasad. Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na względzie dotychczasową karalność oskarżonego, natomiast jako okoliczność wpływającą łagodząco na wymiar kary Sąd uwzględnił zgodę pokrzywdzonych na postępowanie oskarżonego, jak również stosunkowo krótki okres naruszenia orzeczonego przez Sąd nakazu.

Mając na względzie przedstawione wyżej rozważania Sąd wymierzył S. C. karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara osiągnie stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Wymierzając karę w tej wysokości Sąd uwzględnił również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, mając na względzie zwłaszcza wykazanie, że przestępstwo jest nieopłacalne

i podlega karze. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara czyni zadość wszystkim ustawowym dyrektywom wymiaru kary. Trudno uznać ją też za karę surową, skoro została orzeczona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W ocenie Sądu wymogi z art. 53 kk wobec oskarżonego spełni wyłącznie bezwzględna kara pozbawienia wolności. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, uprzednia karalność za umyślne przestępstwa nie dają gwarancji, że nie popełni on ponownie przestępstwa. Przeciwnie, wykraczając po raz kolejny w tak krótkim odstępie czasu od poprzedniego skazania przeciwko porządkowi prawnemu, dowiódł swej nieodpowiedzialności, a wręcz arogancji dla obowiązującego prawa i dóbr tym prawem chronionych. Skorzystanie z możliwości zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa art. 37a kk i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju, zważywszy nawet na stosunek oskarżonego do popełnionego przestępstwa, byłoby nieodpowiednie, wpłynęłoby na niego demoralizująco i wzmogło poczucie bezkarności. Zwrócić należy uwagę, iż oskarżony korzystał już uprzednio choćby z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary, czego jednak nie doceniał i ponownie wkraczał na drogę przestępstwa. Dlatego Sąd jest zdania, że orzeczona wobec oskarżonego kara jest słuszna i sprawiedliwa w odczuciu społecznym. W kontekście powyższych rozważań Sąd stanął na stanowisku, że pobyt oskarżonego w warunkach izolacji więziennej doprowadzi ostatecznie do ukształtowania społecznie pożądanej postawy. W ocenie Sądu taka kara w sposób efektywny i skuteczny zapobiegnie popełnieniu przez niego kolejnych przestępstw. Również za takim ukształtowaniem kary przemawia społeczne poczucie sprawiedliwości i uświadomienie innym potencjalnym sprawcom, że podobne zachowania spotykają się z represją karną ze strony wymiaru sprawiedliwości. Poza tym taka kara wpłynie represyjnie i wychowawczo na środowisko, z którym styka się oskarżony. Zdaniem Sądu przy tego rodzaju przestępstwach ta ostatnia przesłanka ma istotne znaczenie. Orzeczona względem oskarżonego kara osiągnie też swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wskaże, że niezależnie od statusu społecznego, wykształcenia i stanu majątkowego oskarżonego, musi on ponieść zasłużoną karę za popełnione przestępstwa.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego z urzędu w pkt II wyroku orzeczono na mocy powołanych tam przepisów i zgodnie z obowiązującymi stawkami.

Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, uznając, iż, zważywszy na jego aktualną sytuację materialną, stanowiłoby to dlań zbytnią dolegliwość.